

□□□□CKKP :: Vrátný Martin, ing□□□□□

□

Převzato z knihy 70 let ČKK.



Ing. Martin Vrátný : ČKK jako tvůrčí škola. "

Do Českého klubu kino amatérů v Trojické ulici mě přivedla v roce 1975 moje matka. Jako zaměstnankyně pražských obchodních domů se dozvěděla o existenci klubu prostřednictvím zřizovatele, kterým byl tenkrát Závodní klub ROH zaměstnanců obchodu. Ona byla v naší rodině tím, od koho jsem přebíral filmařskou štafetu. Její jednoduché rodinné snímky na standardním 8 mm filmu bez titulků a ozvučení mám dosud ve svém archivu.

V době příchodu do ČKK jsem studoval na vysoké škole a měl už za sebou určité filmařské zkušenosti, nasbírané díky mému středoškolskému profesorovi Vladimíru Fortinovi. S ním jsem při cestách po slovenských horách začal natáčet reportáže i pokusy o hrané filmy.

V té době jsem hlтал i Řehořkovu Novou školu amatérského filmu, pokoušel se osmimilimetrový film sám vyvolávat a ozvučovat dvoupásovou metodou s využitím amatérsky zhotoveného synchronizátoru. Teprve příchod do ČKK mi ale přinesl pohled na to, jak má amatérský film vypadat, aby snesl shlédnutí i nezasvěceným divákem.

Na jednom z klubových volných večerů jsem se tenkrát uvedl kratičkým dokumentem "Staré Holešovice", který zachycoval tvář části pražské čtvrti ne dlouho před její

demolicí. Film byl zkušenými členy přijat poměrně příznivě i přesto, že zvuk na samostatném pásku se poněkud rozcházel s obrazem, a to rozhodlo. Rodiče přispěli na tehdejší poměry nemalou finanční částkou k mému skromnému vysokoškolskému stipendiu a já si odnášel domů zvukový projektor Eumig.

Chuť do další tvorby byla velká a já měl možnost sledovat filmy a učit se od takových mistrů, jakými byli Rudolf Mihle, František Šmíd, Bedřich Pricl, prof. Vlasatý a další. Předsedou klubu byl pan Václav Havlík, postava známá jednak z jeho krámku s fotopřístroji všech značek, tak na mezinárodním poli jako zástupce v organizaci UNICA. Klubové večery uváděl Miroslav Matěna a technickému zázemí tenkrát šéfoval pan Podlešák. Vzhledem ke svému technickému zaměření jsem si rychle našel cestu, abych mohl v projekční kabině pomáhat. A tato činnost mi prakticky zůstala po celou dobu mého členství v ČKK.

Postupem času jsem zvládl veškerou projekční techniku a vytvořil s Václavem Holubkem, který obsluhoval zvukovou část kabiny, spolehlivý tandem.

Mým dalším dílkem, s nímž jsem si troufl už i do klubové soutěže, byla reportáž ze známého silničního běhu, nazvaná jednoduše "Běchovice". Využil jsem tehdy skutečnosti, že v závodě startuje řada kategorií běžců a zachytil jsem sám a jedinou kamerou celý několikakilometrový závod od startu až do cíle na pražské Ohradě. Film měl v klubu docela úspěch a zkušenější kolegové mi doporučili zkusit účast na některé celostátní soutěži. A tak jsem začal s jednou tehdy nejprestižnější soutěží, jakou byla Rychnovská osmička. Přítomnost na takovém festivalu, pořádaném tehdy ještě v letovisku Studánka, byla pro mne velkým zážitkem i přesto, že jsem si samozřejmě žádné vavříny neodnášel. Ale s jídlem roste chuť a já se dále zaměřil na sportovní reportáže a přírodní snímky ze slovenských hor. Tak vznikly například filmy "Historickým Vyšehradem" o běhu s nejmenšími dětmi, "Primátorky" o pražském veslařském závodu, "Baranie Rohy" o výstupu na jeden z tatranských štítů a další. Film Historickým Vyšehradem se dokonce promítal na celostátním festivalu v Košicích v roce 1977.

Z mých zahraničních zájezdů vznikly například filmy ze středoasijských republik tehdejšího Sovětského svazu a i z festivalu UNICA v Baku v roce 1978, kterého jsem se zúčastnil jako zástupce mladé generace amatérských filmařů z Československa. Se svými filmy jsem nevynechal jedinou klubovou soutěž. Počínaje Minisoutěží filmů do 3 minut a dále přes Juniorskou soutěž jsem se záhy pracoval mezi seniory.

V klubu se konaly i další významné soutěže, například městské kolo České národní soutěže amatérských filmů nebo soutěž filmů s pražskou tematikou Pragensia film. Oblíbenou soutěží se pro mne stal Tatranský kamzík, kam jsem začal pravidelně posílat své horské filmy, a většinou jsem neodjížděl s prázdnou. Mým největším úspěchem zde byla cena za film TANAP o krásách Tatranského národního parku. Komentář k tomuto filmu mi namluvil rodilý mluvčí, kamarád ze Slovenska, s nímž jsem se seznámil během vojenské služby.

Protože jsem tenkrát nemohl chybět na jediném klubovém čtvrtku, činností ČKK jsem přímo žil a zastřešoval technickou část klubu, požádal mě pan Havlík, abych se stal členem výboru. Členskou schůzi jsem byl zvolen a stal jsem se tak nejmladším členem výboru ČKK po boku pánů Havlíka, Matěny, Vlasatého, Holubka a dalších.

Technické zaměření mě přivedlo k experimentování se synchronním zvukem, který koncem sedmdesátých let nebyl v amatérském filmu vůbec samozřejmostí, ač se to z

dnešního pohledu zdá být neuvěřitelné. Odtud vyplynulo i několik technických večerů, které jsem na toto téma v klubu uspořádal. Filmy "Klobouk" a "Může amatérský film mluvit?", natočené s využitím technik playbacku a postsynchronu byly důkazem, že i amatéři s poměrně jednoduchými technickými prostředky mohou tyto technologie využívat. O své znalosti na poli technickém jsem se snažil podělit se s ostatními prostřednictvím série článků v časopise Amatérský film.

V osmdesátých letech došlo v klubu k určitým organizačním změnám, vedoucím až k ohrožení existence klubu. Klub se sice podařilo zachovat, ale již pod novým názvem Pražský klub kinoamatérů. Tuto poněkud vzrušenou dobu později zachytil mimo jiné ve svém dokumentu "Sláva a pád ČKK" Rudolf Mihle.

Ke svým technickým experimentům jsem přidal i pokusy o natáčení pod hladinou moře. S vlastnoručně vyrobenými pouzdry na kamery Admira 8 L 1 a Eumig 800 jsem se potápěl v Jaderském moři a odtud vznikly dokumenty "Návštěva ve světě ticha" a "Podmořský výlet". Z tohoto období pochází i několik cestopisů ze slovenských hor a z Chorvatska i pokusy o parodie na hrané filmy, z nichž největšího úspěchu mezi mými přáteli dosáhl Kandosan i jeho pokračování. To však byly filmy, které neměly žádné soutěžní ambice a sloužily především k pobavení zúčastněných. Kromě návštěvy pod mořskou hladinou jsem se pokusil i o film z prostředí horolezců. Film "Ve Skaláku", situovaný do skalního města na Hruboskalsku, jsem natočil se svými přáteli zčásti zavěšený na úvazku ve stěně pískovcové věže.

Po narození syna Ondřeje v roce 1986 jsem sice získal vděčný filmařský námět, ale zároveň už jsem neměl tolik času na klubový život. Postupně se začala měnit i technika a než se mi podařilo přejít na video, uplynula pěkná řádka let. Dnes sice natáčím digitální videokamerou a zpracovávám filmy na počítači, což jsou technologie kdysi v dobách mého působení v ČKK nevídané a poskytující spoustu nových možností. Přesto na dobu osmimilimetrových filmů a na dobu, kdy jsem chodil do ČKK rád, vzpomínám a vděčím klubu a jeho členům za získané znalosti a zkušenosti.

Proto jsem s potěšením přijal zprávu, že klub stále existuje, dává o sobě vědět i prostřednictvím internetu a dožívá se dalšího kulatého výročí."